

'Ik heb een steen verlegd'

DE STEEN

Ik heb een steen verlegd in een rivier op aarde.
Het water gaat er anders dan voorheen.
De stroom van een rivier hou je niet tegen.
Het water vindt er altijd een weg omheen.

Misschien eens gevuld door sneeuw en regen,
neemt de rivier mijn kiezel met zich mee.
Om hem dan glad en rond gesleten,
te laten rusten in de luwte van de zee.

Ik heb een steen verlegd in een rivier op aarde.
Nu weet ik dat ik nooit zal zijn vergeten,
ik leverde bewijs van mijn bestaan.
Omdat, door het verleggen van die ene steen,
de stroom nooit meer dezelfde weg zal gaan.

Ik heb een steen verlegd in een rivier op aarde.
Nu weet ik dat ik nooit zal zijn vergeten,
ik leverde bewijs van mijn bestaan.
Omdat, door het verleggen van die ene steen,
de stroom nooit dezelfde weg zal gaan.

Tekst en muziek: Bram Vermeulen
(c) Rode Ster Music – Baarn
Overgenomen met toestemming van de uitgever

*In dit nummer:
Een ronde-tafelgesprek met
vier oud-curstisten*

Voorwoord

"Ik heb een steen verlegd in een rivier op aarde... het water gaat er anders dan voorheen".

Wanneer we aankwamen bij de camping in de Dordogne, doken wij kinderen meteen de rivier in. Worstelend met de sterke stroom sleurden en stapelden we grote stenen op elkaar totdat er een dam ontstond met daarachter een poeltje van stilstaand water. Dat warmde dan op in de zon en werd ons bad. In mijn jeugd heb ik dus heel wat stenen verlegd...

Dit keer een volle Vuurvogel, dus dompel je onder. Verdiep je in het interview met onze spin in het web: ze verlegt heel wat stenen voor Phoenix. Geniet van de beelden en gedichten. Laat je meevoeren in de stroom van het verhaal. Put uit de boekbronnen van oud-phoenix cursisten, voel mee hoe Herman zijn woorden polijst, oefen je in het verleggen van stenen.

In een gesprek met 4 oud-cursisten, waarvan de stromen verrassende wegen vinden, zoekt Wibe naar de stenen die het verschil maakten.

En ter afsluiting: de volgende Vuurvogel heeft als thema "Grootouders"; willen jullie je steentje weer bijdragen?

Francien Bruggink

Volgende uitgave

De volgende uitgave van 'Vuurvogel' gaat over Grootouders.

Als je hieraan wilt bijdragen, laat het ons dan weten!

Vuurvogel verschijnt in oktober 2008.

Wanneer aanleveren?

Lever je bijdrage voor 30 april 2008 aan bij info@phoenixopleidingen.nl. Vermeld erbij: Vuurvogel – Grootouders

Hoe aanleveren?

Tekst: digitaal aanleveren in Word, maximaal 4500 tekens, incl. spaties en leestekens. Illustratie of foto: beeldformaat op 100%, min. 300 dpi.

Plaatsing

Het plaatsen van de aangeleverde teksten en beelden is ter beoordeling aan de redactie. Over het al dan niet plaatsen wordt geen correspondentie gevoerd.

De redactie behoudt zich het recht voor om teksten in te korten en/of tekstuele wijzigingen aan te brengen. De inzenders krijgen hiervan bericht.

In de muziek van het stromende water klinkt de vreugdevolle zekerheid 'Ik zal de zee worden'. Dat is geen ijdele arrogantie, het is ware bescheidenheid, want het is de waarheid. De rivier kan niet anders.

(Rabindrath Tagore)

Op verhaal komen

Wat is er mooier dan samen te komen bij de haard en te luisteren naar een mooi verhaal? Het menselijk verhaal heeft ontmoeting nodig. Wij willen jou graag ontmoeten om ons verhaal te vertellen en om te luisteren naar wat jouw verhalen zijn. Als je er zin in hebt gaan we ook naar de diepere regionen om te zien wat het verhaal je te vertellen heeft. Contacteer: Chris Vandercappellen op vdc.chris@gmail.com (0032) 16402100 of bel naar Margriet Goedvolk: (0031)-(0)33 4947001. Het is een leuke Belgisch-Nederlandse mix. Welkom!

Intervisiegroep in Midden Nederland zoekt nog mannen. Wij werken met thema's als 'als coach zelfstandig worden' en 'mijn professionele toekomst vormgeven'. Mail naar Marion: masibella@gmail.com

Inhoud

jaargang 5 – nummer 1/2008

- 2 Voorwoord
- 2 Volgende uitgave
- 2 Colofon
- 2 Lokroep
- 3/4 Interview met Angelique van den Broek
- 5/6 Het water
- 6 De metselaar
- 7/8/9 Ronde tafel-gesprek
- 10/11 Familiebedrijfopstellingen
- 11 Boekbespreking
- 12 Oud-cursisten aan het woord

Colofon

Phoenix Opleidingen

Raiffeisenlaan 26 A
3571 TE Utrecht
tel. 030 2711383
fax 030 2722547

Nieuwegracht 16
3512 LR Utrecht
tel. 030 2380547
fax 030 2380707

www.phoenixopleidingen.nl
info@phoenixopleidingen.nl

Redactie:

Francien Bruggink
Morten Hjort
Karin Keizer
Gé Ophelders
Annelies van der Ploeg
Heleen Reitsma
Sander Reinalda

Foto cover: iStock

Lokroep

Graag zou ik in contact komen met mensen die ondernemers coachen in het midden en kleinbedrijf, met name familiebedrijven. Mijn wens is om mensen goed door te verwijzen (wanneer de afstand groot is) aan begeleiders die helderheid weten te brengen in de problematiek van familiebedrijven. Gré Honingh-Pauw info@natuurlijketraining.nl

"De spin in het web"

Interview met Angelique bureaumanager bij Phoenix Opleidingen

Gé Ophelders en Heleen Reitsma

Een kijkje achter de balie

Hoe ben je bij Phoenix terecht gekomen?

Voordat ik bij Phoenix kwam werken, was ik dokterassistent bij een huisarts. Hij had een opleiding gedaan bij Phoenix en via hem ben ik uiteindelijk hier gekomen. Al tijdens mijn eerste gesprek merkte ik dat dit niet zomaar een bedrijf is.

We zijn je in al de jaren dat we opleidingen volgden vooral achter de balie tegengekomen. We zijn erg benieuwd naar je functie hier.

Officieel ben ik bureaumanager, maar dat vind ik een beetje een te zakelijke naam voor mij. 'De spin in het web' zoals Wibe vaak zegt vind ik leuker. Ik heb mijn eigen taken, maar daarnaast neem ik waar wat er allemaal gebeurt en indien nodig haak ik daar op in.

Een essentieel element bij Phoenix is het persoonlijk contact met cursisten, trainers en collega's en dat geldt ook voor mij. Na 11 jaar wil ik nog steeds iedereen die belt of langskomt te woord staan alsof hij of zij de eerste is die ik spreek. Respect hebben en blijven houden voor de stap die iemand zet op het moment van contact maken is belangrijk voor mij.

Je had het net over je eigen taken. Wat zijn jouw taken bij Phoenix?

Vanaf het begin bestaan mijn taken uit secretariaats- en overige administratieve werkzaamheden. Door de jaren heen ben ik meer gaan organiseren en coördineren en fungeer ik vaak als vraagbaak. Het inwerken en begeleiden van nieuwe medewerkers is iets wat ik steeds meer doe.

In opleidingen, zoals die bij Phoenix worden gegeven gebeurt heel wat met de mens. Hoe krijg jij hiermee te maken?

Voornamelijk door de vragen die ik krijg. Zo vragen cursisten wel eens aan mij, als het bijvoorbeeld heftig is geweest, of ik er geen last van heb. Ik hoor het wel en ik zie het wel, maar ik doe er niets mee. Het is er en het kan hier

zijn. Met al deze verschillende mensen een stukje meelopen en eventueel een kleine bijdrage kunnen leveren, dat is waar ik energie van krijg. Ik groei bijna als vanzelf ook zelf een stukje met hen mee.

Phoenix heeft vooral de laatste jaren een onstuimige groei doorgemaakt. Hoe heb jij die beleefd?

Toen ik in 1996 hier kwam was er één locatie, waren er 3 trainers en 3 ondersteunende medewerkers. Nu, 11 jaar later, zijn er 3 locaties, 15 trainers en 14 ondersteunende medewerkers. Persoonlijk heb ik als de grootste veranderingen het vertrek van Piet Weisfelt en de komst van ons derde pand, de Nieuwegracht, ervaren. Toen ik begon bij Phoenix wist ik al dat Piet weg zou gaan. In 2000 heeft hij afscheid genomen. Na zijn vertrek is er een enorme groei gekomen in opleidingen qua hoeveelheid, diversiteit en ook in het aantal collega's.

De Nieuwegracht was een uitbreiding en toch ook een afscheid. Eerst verhuisden Inge en Karin, met wie ik in korte tijd een goed band had gekregen en toen ging Wibe naar de Nieuwegracht. Iets later vertrokken Alie en Pia, met wie ik jaren heel intensief gewerkt heb. Toen was het ineens wel stil op de Raiffeisenlaan. In eerste instantie voelde het voor mij als verlies, die aparte locaties. Nu voelt het niet meer als een scheiding, maar als één geheel. Dat komt omdat het ons gelukt is om het contact met elkaar te houden. Dat heeft zich op een natuurlijke wijze ontwikkeld. Inmiddels heeft het voor mij echt zijn plek gekregen en nu voelt het als winst.

Wil je iets vertellen over je eigen groei en ontwikkeling?

Wibe zegt altijd dat ieder die bij Phoenix werkt zijn eigen stuk dient aan te gaan; daaraan ontkom je niet. Dat maakt werken bij Phoenix niet altijd even makkelijk, maar wel bijzonder. Binnen de organisatie bestaat de ruimte en de vrijheid om je te ontwikkelen. Op humoristische wijze krijg ik met regelmaat van Wibe en tegenwoordig zeker ook van Morten een opmerking die me stof tot nadenken geeft.

Phoenix heeft zeker bijgedragen aan mijn keuze weer te gaan studeren. Dat is een natuurlijke stap geworden binnen een proces dat al lang gaande is. Vorig jaar ben ik gestart met de opleiding Psychosociaal Werk, een cadeau aan mijzelf.

Het thema van deze Vuurvogel is 'een steen verlegd'. Herken je dit thema in je eigen leven?

Het heeft voor mij meer betekenissen. Op de eerste plaats gaat het om een steen verleggen zodat er een andere, nieuwe stroom kan komen. Van nature zoek ik naar andere wegen wanneer de stroom stagneert. 'Go with the flow', maar ik blijf wel zelf sturen.

Kun je dit laatste toelichten?

Voor mij betekent dit het meebewegen met het proces, maar ook mijn eigen beweging blijven volgen. Vroeger speelde controle een belangrijke rol in mijn leven. Nu kan ik meer loslaten en meer doen wat bij mij past: meegaan met de stroom en zelf een steen verleggen, zodat de stroom een andere kant op kan gaan. Er zit voor mij een actieve component in.

Je zei dat het thema meer betekenissen heeft voor jou. Welke?

Het betekent voor mij ook vooruit kijken, beslissingen nemen. Dat heb ik moeten leren. Ik was vroeg zelfstandig maar werkelijk beslissingen nemen voor mijzelf deed ik niet snel. Tegenwoordig luister ik meer naar mijzelf, volg ik meer mijn gevoel en ga ik er steeds meer vanuit dat mijn gevoel mij de goede weg wijst.

Telkens wanneer we jou zien, is er ook een hond in de buurt. Hoe zit dat?

Dieren zijn heel belangrijk voor mij. In elk dier kan ik een schoonheid zien. De onvoorwaardelijke liefde en de puurheid trekken mij aan, met name van honden.

Elk leven heeft voor mij waarde. Een leven zonder dieren kan ik mij moeilijk voorstellen.

Voor het eerst in 30 jaar heb ik een tuin. Van dit stukje groen kan ik zo intens genieten. Alleen al het kijken ernaar en het luisteren naar de vogeltjes.

Een grote boerderij met veel dieren is nog steeds een droom van mij.

Welke boeken hebben dit jaar op jou indruk gemaakt?

De boeken die ik momenteel lees staan in het teken van mijn studie. Freud, Adler en Jung liggen op dit moment op mijn nachtkastje. □

PHOENIX IN DE PERS

"Het helende verhaal roept op tot verbinding"

in: Vertel eens, nummer 4 (2007), door IngerMarlies Leeuwenburgh, over Wibe Veenbaas en zijn manier van werken met metaforen in (partner-)begeleiding.

*"Jij bent het beste wat mij is overkomen
Omdat jij in mij geloofde
en zei dat ik het kon
En omdat jij zei dat ik
het beste was wat jou is
overkomen*

*Heb jij mijn grens
verlegd, voorbij mijn
horizon."*

(Paul van Vliet)

Een prachtig resultaat.

Wibe Veenbaas eindigt als 3e en wint brons

Op woensdag 16 en donderdag 17 januari j.l. werd op de Vechtsebanen te Utrecht het officiële NK Masters geschaatst.

Wibe Veenbaas was van de partij en behaalde de 3e plaats in het eindklassement.

Voor de kenners volgen hieronder de door hem gereden afstanden en tijden:

500 meter - 45.36 - 7e plaats
3000 meter - 4.54.20 - 6e plaats
1500 meter - 2.16.77 - 2e plaats (zilver)
5000 meter - 8.18.00 - 3e plaats (brons)

Het water

Francien Bruggink

Hij woonde in een dorp aan de rand van een bos, met uitzicht op landerijen en liggend aan een rivier. Hij woonde precies op het punt tussen land, bos en rivier. Hij hield van de geur van vers gemaaid gras en hooi, hij hield van het geluid van het gekabbel en gebabbel van de rivier en hij hield van de geur van bos en aarde.

Ze noemden hem een vakman, de beste en daar kon hij het mee eens zijn. Hij kende alle houtsoorten: de harde, de zachte, de taaie. Hij wist wat te doen met welk hout en met welk doel. En hij wist zijn gereedschap optimaal te gebruiken. Hij vond het heerlijk de bast van een stam of tak te schillen, de geur van hars te ruiken en te voelen hoe het hout gaandeweg gladder en gladder werd.

Behalve vakman was hij ook vormgever, kunstenaar. Alle woningen, alle bouwsels in het dorp waren van zijn hand. Hij maakte niet zomaar een ontwerp, maar keek goed naar de persoon voor wie de woning was bedoeld en maakte vervolgens een bouwwerk op maat. Het dorp had een variatie aan verschillend gevormde bouwsels: kasteeltjes, torens, prieeltjes, tunnels, noem maar op.

Het was een genot om door het dorp te lopen en de uiteenlopende bouwsels te bekijken. Hijzelf deed dat graag en vaak. Hij wandelde dan door het dorp, ging naast deze of gene staan en zei dan: "Da's toch een mooi bouwwerk geworden, niet?" Degene die naast hem stond, kon dan reageren met schouderophalen, volmondig beamen of ja knikken, maar voor hem maakte dat eigenlijk niet zo uit.

Die dag dat hij haar van de heuvel af richting het dorp zag lopen, moeizaam vanwege de blaren, haar haren grijs van het stof en haar kleren onder de modder, wist hij onmiddellijk wat hij moest doen. Hij liep haar tegemoet en bood haar brood, bad en bed aan. Zij zei niets, keek hem aan, glimlachte en ging mee. De volgende dag bracht hij haar naar een open plek bij het water en vertelde hij wat hij in gedachte had: "Dit is een prima plek voor jou om te wonen."

Francien Bruggink

Hij beschreef hoe haar woning aan de overhangende tak zou komen te hangen in de vorm van een soort cocon. Er zou een ingang komen aan de oeverkant en een raam aan de andere zijde, zodat ze uitzicht had op het water en kon genieten van het gekabbel van de rivier. De cocon zou hangen, maar ook lichtjes rusten op het water zodat hij zou wiegen op het water en deinen op de wind... Zij zei niets, keek hem aan en glimlachte. Terwijl hij aan het werk was, logeerde zij bij hem. Vaak zocht ze hem op. Ze ging dan zitten op de grote platte steen midden in de rivier en keek toe hoe het werk vorderde.

Toen het bouwwerk af was, toonde hij het haar vol trots. Hij moest bukken om er in te komen want het was gemaakt op haar lengte: "Maatwerk" had hij trots gezegd. Hij had de bodem bedekt met vers gemaaid gras, zodat deze zacht aanvoelde als in een nest en het rook heerlijk van binnen. "Is dit geen prachtstuk?" had hij gevraagd. Zij had niets gezegd, hem aangekeken en geglimlacht. Ze verliet

zijn woning en betrok haar cocon. Hij voelde zich vreemd leeg nu het werk af was en zij verhuisd. Hij dwaalde doelloos door het dorp en automatisch belandde hij op de plek waar zij woonde. Hij kwam dan bij haar op de steen zitten, babbelde wat, zei "het is toch een mooi stukje werk geworden" en ging weer op huis aan.

Op een nacht brak er een storm uit. De wind raasde door het dorp, geselde de takken, deed bomen kreunend neerstorten en gierde om de huizen. 's Morgens toen de wind was gaan liggen ging hij op onderzoek. Het viel mee met de schade: hier en daar was er een dak beschadigd, soms een stukje muur, maar alles was vrij makkelijk te repareren. Tot hij bij de rivier kwam en het zag: de tak was gebroken, het dak was weg, er zaten grote gaten in de wanden en de bodem lag onder water. De vernieling deed hem pijn, maar onmiddellijk daarna schrok hij, want waar was zij? Hij zocht en vond haar op de platte steen in het midden van de rivier.

“Er is niet veel van over”, zei hij. Zij keek hem aan en sprak: “Het was een kunstwerk, jij bent een fantastische kunstenaar!” “Ik kan hem wel weer opbouwen” suggereerde hij. Ze strekte zich uit op de steen en zei: “Ik vind het zo prettig om te zien waar de geluiden vandaan komen”. “Ik zou hem zonder wanden kunnen bouwen.” zei hij. Maar zij sprak: “Het is zo mooi om ’s nachts m’n ogen open te doen en het geflonker van de sterren te zien...”

Hij is nog voor zichzelf aan het uitpuzzelen hoe hij een woning zonder dak en zonder wanden zou kunnen bouwen, als ze hem vraagt: “Heb jij je wel eens afgevraagd hoe het zou zijn om in het water te stappen, te gaan liggen en je op je rug mee te laten voeren door de rivier?” Verrast kijkt hij haar aan. “Kom” zegt ze en ze springt op en trekt hem met zich mee. Ze stapt in het water, laat zich op haar rug glijden, laat hem los en gaat. In een reflex probeert hij haar te grijpen, maar ze is al weg. Hij ziet haar deinen op de golven, hij ziet het water over haar heen spatten. Ze wordt meegesleurd, tot ze op het wilde stuk uit het beeld verdwijnt... om weer in zicht te komen een eind verderop waar het water rustiger is en minder diep.

Als in een droom stapt hij ook in het water. Hij laat zich op zijn rug glijden, knijpt zijn ogen dicht en laat zich gaan. Hij bedwingt de impuls om zich om te draaien en te zwemmen. Hij bedwingt de impuls om naar takken te grijpen voor houvast. Hij houdt zich gestrekt. Hij voelt de deining van het water, voelt de spetters in zijn gezicht. Hij voelt hoe de stroom hem grijpt en heen en weer slingert op de golven. Hij ontspant zich. Hij voelt hoe het water hem draagt. Hij wordt gedragen door het water... Een lach borrelt uit hem op, klinkt klaterend over de rivier. Hij opent zijn ogen en ziet de boomkruinen boven zich langs glijden, zonlicht speelt door de bladeren. Een ijsvogel scheert over hem heen en toont een flits van zijn blauw.

Hij komt tot stilstand op het zachte zand van een bedding. Boven hem verschijnt haar glimlachend hoofd. Ze trekt hem overeind. Op de oever brandt een vuurtje, erboven een spies met twee vissen. Hij wil wat zeggen, maar bedenkt zich. Hij kijkt haar aan en glimlacht. □

De metselaar

Norbert Netten

Ik zit op de zwarte bank op de Raiffeisenlaan 26a. Het is voorjaar 1994. In de zevenendertig jaar voordat ik op die bank plaatsneem ben ik een volleerd metselaar geworden, figuurlijk. Ik heb geleerd muren te bouwen, dikke muren. Hun functie was om verdriet en angst weg te houden van de buitenwereld en van mezelf. Weinig mensen mochten achter mijn muur kijken. Ik was bang dat ze zouden schrikken van wat ze daar zouden aantreffen. Ik durfde zelf al niet te kijken.

Ik zit op de bank en Wibe zit tegenover me. Wibe kan het goed vinden met metselaars. Hoe hij het doet weet ik op dat moment nog niet, maar hij kijkt dwars door mijn muur heen, recht in mijn hart. Ik heb geen verdediging. Ik wil op dat moment ook helemaal geen verdediging hebben. Ik word eindelijk gezien, geraakt. Het verdriet mag naar buiten.

*Mijn hart mag even open,
even ben ik veilig.*

Deze ontmoeting was de start van vier jaar Phoenix en voor mij het begin van een lang proces van thuiskomen in mezelf. Een bijzonder en ook confronterend proces met een geweldig resultaat: de muur is gaan liggen, is fundament geworden! Dat proces was na vier jaar Phoenix natuurlijk niet afgerond. In de jaren erna heb ik meerdere bijzondere mensen ontmoet, met ieder hun eigen wereldbeeld en hun eigen stijl van begeleiden. Ik heb veel van deze mensen en van hun methodieken geleerd. Phoenix is me al die tijd dierbaar gebleven. Het is als een eerste liefde, die altijd in je herinnering blijft. Maar Phoenix is meer. De houdbaarheidsdatum van Phoenix is lang. Ga maar na. We zijn nu bijna veertien jaar verder en recentelijk verscheen mijn tweede boek: *Waarom doe je niet gewoon wat ik zeg?!* of ligt het misschien ook aan mij.... Daar zit een flinke dosis Phoenix in (TA, NLP en familieopstellingen).

Waarom doe je niet gewoon wat ik zeg?! is het ‘live’ verslag van de dialoog tussen de rationele manager Gerard en zijn personal coach, ik. Hij ergert zich regelmatig aan zijn directe collega’s. Tijdens de coaching ontdekt Gerard dat zijn irritatie de representatie is van een innerlijk conflict. Ook Gerard weet zijn muur om te vormen tot een fundament voor goede samenwerking. Maar er zit meer Phoenix in mijn boek. Gerard doet een familieopstelling die begeleid wordt door Wibe. Het is mijn manier om mijn dankbaarheid voor wat Wibe (en Phoenix) in mijn leven heeft betekend te tonen en er ook weer een stukje van door te geven.

Wie is nu eigenlijk Gerard? Zeker is dat Gerard erg veel lijkt op veel managers en professionals die ik in mijn werk in organisaties tegenkom. Jij zult waarschijnlijk ook wel ‘een Gerard’ kennen, in jezelf of in je omgeving. Je kunt de dialoog tussen Gerard en mij ook lezen als een innerlijke dialoog, namelijk die tussen de Norbert die ik was en de Norbert die ik nu ben en hoe die twee dicht bij elkaar komen. In het boek zitten autobiografische elementen, zoals het thema van de familieopstelling. Voor mij is het boek meer dan de beschrijving van personen of van een innerlijk proces. De hele samenleving worstelt met de uitdaging om te gaan met diversiteit en tegenstellingen. Op het werk, op straat, in relaties en in jezelf bots je tegen mensen of delen van jezelf die anders zijn, die conflicteren. De sleutels om op een goede manier met die soms krachtige en onoverbrugbaar lijkende verschillen om te gaan zijn er. Phoenix heeft er een grote bos van hangen en ik heb er kopieën van mogen maken en geef ze door.

Gerard zit bij mij op de bank (een zwarte). Gerard is absoluut een metselaar. Ik kijk hem aan en ik zie de Gerard voor de muur en ik zie de Gerard achter de muur. Ik houd van metselaars. Zij kunnen prachtig bouwen. □

*De geest inspireert, de ziel verbindt
en het hart focust.*

Een ronde (tafel) gesprek met vier oud-Phoenixcursisten

Het is een regenachtige dinsdagavond en in de ruimte op de zolder van het gebouw aan de Nieuwegracht hoor je de wind gieren en de regen tegen de ramen slaan. Binnen zitten Wibe Veenbaas en Morten Hjort van Phoenix Opleidingen en vier oud-cursisten die diverse opleidingen bij Phoenix hebben gevolgd. Met een kop koffie in de hand wordt in een ontspannen sfeer gelachen. Wibe heet allen welkom en begint het gesprek:

*“Jullie hebben een steen verlegd
in een rivier op aarde”.*

“Daarover wil ik het vanavond met jullie hebben. De geest inspireert, de ziel verbindt en het hart focust (Sufi). Jullie hebben alle vier iets met inspiratie, met verbinding en met het hart. Jullie kracht ligt in het naar buiten brengen wat je van binnen voelt. Wat doet dit met je? Hoe ga je hier mee om in je leven, in je werk?”

Wegwijzer

Sabine Noten heeft een praktijk voor rouwbegeleiding en werkt als trainer bij het Expertisecentrum Omgaan met Verlies. Zij vertelt:

*“Mijn buitenwereld en mijn
binnenwereld lopen parallel”.*

“Ik dacht bij Phoenix een kunstje te gaan leren, maar dat was absoluut niet het geval. Ik heb juist ervaren dat ik bij Phoenix naar binnen kon gaan en moest luisteren naar wat voor mij belangrijk is. Mij werd geleerd om mijn eigen instrument te zijn en dat te gebruiken om anderen te helpen met rouwen en het verwerken van verlies. Dat zijn twee thema’s die mij intrigeren.

Op jonge leeftijd verloor ik mijn vader, moeder en later mijn man. Hierdoor weet ik wat voor impact het heeft als je een dierbare verliest. Bij het verwerken van de pijn, het verdriet en gemis kan ik de ander ondersteunen en door middel van de opleiding rouwverwerking die ik geef, kan ik dit weer doorgeven. Voor mij geldt

dat ik pas de wegwijzer kan zijn als ikzelf het pad gelopen heb. Ik kan alleen naar buiten brengen wat ikzelf verteerd heb”. Wibe: “Wat ik zo bijzonder aan jou vind is dat je niet van pijn houdt, maar wel de schoonheid van pijn ziet en dat je de pijn van mensen gebruikt om ze te helpen, zonder er in weg te zakken”.

Inspiratie

Dan vraagt Wibe aan Jürg Thölke, die werkzaam is bij de Hoge school Nijmegen en bij Nijenrode, wat hem inspireert.

Jürg vertelt:

*“Ik ben de laatste tijd
geïnspireerd door het werk van
Martin Buber*

en ervaar dat zijn beweging voor mezelf belangrijk is om de ontmoeting met de ander mogelijk te maken. We raken zo gemakkelijk weg van wie we zijn. De ontmoeting met de ander is de verbinding tussen de stukken in mezelf. In mijn werk bied ik ondermeer een platform voor systemisch werken in het onderwijs en daar wordt mij gevraagd de vertaalslag te maken tussen wat de studenten geleerd hebben en hoe ze dit kunnen inzetten. Dat is nieuw in de onderwijswereld”. Wibe vraagt aan de groep: “Is het zo dat je vertaalt hoe het individu (het kleine) zich kan verbinden met het grotere?” “Ja,” zegt Sabine lachend: “dat herken ik en het is een hele klus”. Wibe antwoordt: “Dit heeft te maken met de menselijke maat, je taak nemen”.

Bezieling

Cees van Leuven neemt het woord en vertelt:

*“Ik ben bij Phoenix terecht-
gekomen omdat ik beter in
mijn vak als scheidingsadvocaat
wilde worden”.*

Tijdens de 3-jarige opleiding heb ik een aantal belangrijke persoonlijke ervaringen opgedaan. Een zeer belangrijke was het leren buigen voor mijn vader. Ik heb ervaren dat ik moeite had met afstand houden en mij volledig kon laten overvallen door anderen. En ik heb afscheid genomen van mijn moeder. Ik ben nog steeds bezig met het verteren van wat ik tijdens de opleiding heb geleerd. Het mooie van dit alles is dat er rust is gekomen in mijn leven. Ik heb geen last meer van allerlei dingen waar ik in mijn werk als rechter (familierecht) tegen aan loop. Ik pak zaken nu aan vanuit mijn eigen overtuiging en handel ze af”.

Wibe: “Je vertelt over afscheid nemen, ordening en plek innemen. Wat heb je daarvan meegenomen in je werk?”
Cees antwoordt: “In de juridische wereld werkt iedereen op basis van verstand en ratio, terwijl het juist zo belangrijk is met je hart en je ziel aan de slag te gaan. Bezieling, daar draait het om! Een voorbeeld dat ik regelmatig gebruik is aan een echtpaar dat wil scheiden te vragen of ze ooit op elkaar verliefd zijn geweest. En dit terwijl de zaal vol zit met advocaten die beider belangen behartigen”. Er wordt geglimlacht door de anderen van de groep. “In de rechtszaal breekt dan het ijs een beetje en er ontstaat een sfeer die respectvoller is”. Wibe geeft aan: “Je zoekt naar het eren van de heilige ruimte van mensen”. En Sabine reageert:

“Wat ik zo mooi vind is dat je vraagt naar het hart”.

Cees: “Het lost niet alles op, maar het opent wel iets”. Jürg vult aan: “Dit herken ik. Het is soms zo’n illusie dat je niet persoonlijk en met je hart er mag zijn in je werk, terwijl dit zo belangrijk is”. Cees: “In het verleden liet ik me regelmatig hinderen door kritische geluiden van mijn omgeving. In de opleiding voor scheidingsbemiddeling, waar ik les geef aan advocaten en rechters, werk ik met opstellingen en TA. Mij werd verzocht hiermee te stoppen, omdat men vond dat ik niet in kon staan voor de gevolgen. Ik heb mijn collega-trainers gevraagd om langs te komen en het te ervaren. Nu werken zij ook met opstellingen. Ik werk van binnenuit. Ik kan het niet uitleggen,

maar wat ik moet zeggen en doen gebeurt van binnen. Ik kan het niet tegenhouden”. Wibe: “Je doet het omdat het je hart raakt”.

Contact

Bas van den Berg: “Je zei dat de geest inspireert, de ziel verbindt en het hart focust, dat raakt me. Ik heb niets gehaald bij Phoenix, maar wel zaken ontdekt. Ik heb theologie gestudeerd en ervaren dat de werkelijkheid van de ziel ver weg is geraakt. De ziel is een realiteit waarin ik leef. Tevens is het lichaam een realiteit, een bewustzijn, die ervoor zorgt dat ik aanwezig ben in de ruimte in contact met anderen. Dat gebruik ik ook in mijn huidige werk in het onderwijsveld, als docent en als adviseur. Hart en ziel, lichaam en geest, deze hebben veel met elkaar te maken. Ze raken elkaar in de ontmoeting met anderen. Ik weet wat ik op dat moment moet doen. Het is de start van een ontdekkingsreis. Als ik in het onderwijs werk met jonge mensen en zie dat als ze zelf weer contact krijgen met geest, ziel, hart en lichaam, dan raakt mij dat. Dat ze contact krijgen met het leven en met wat waardevol voor hen is. Door de ontmoeting met anderen ontdekken ze wie ze zelf zijn. Ik zie ook dat er in iedere ontmoeting een derde is, die belangrijk is. Met deze derde bedoel ik een punt waarop je je kunt richten”. Wibe: “In iedere ontmoeting is een heilige ruimte aanwezig en in die ruimte ontstaat er iets tussen mensen waar je dan mee in contact komt”. Bas: “Ja, dat klopt” zegt hij met een glimlach.

“Ook ik raak steeds meer geïnspireerd door Bubers boekje De weg van de mens.”

De betekenis van dit boekje is nog steeds niet tot zijn werkelijke kracht gekomen”. Wibe: “Je kunt niet zeggen

‘het is helemaal klaar’, het moet iedere keer weer ontstaan”. Bas geeft aan: “Tijdens de opleiding heb ik van alles ontdekt en is veel zichtbaar geworden in de ontmoetingen met anderen. Het is voor mij belangrijker geworden om te ontvangen dan om te willen beheersen”. Wibe: “Beheersen heeft te maken met het thema maakbaarheid”. Jürg vult aan: “Tussen mensen ontstaat iets, het ontvouwt zich. Het is er. In zulke ontmoetingen is er zoveel mogelijk en het is een kunst om dit goed neer te zetten in je werk”.

Wibe: “Kennelijk kunnen jullie het toch neerzetten in jullie werk. Hoe doe je dat?”
Bas: “Het is zoeken hoe je de ontmoeting, de tussenruimte iedere keer weer laat ontstaan. Ik gaf laatst de workshop Hoe kom je op verhaal aan kinderen, over hoe zij kunnen ontdekken wie ze zijn. Door de vragen die ik stelde ontstond er al snel zo’n diepgaand contact dat er een tussenruimte kon ontstaan tussen de kinderen. Ik maak in mijn werk een veilig kader waardoor mensen elkaar kunnen ontmoeten, zodat mensen die normaal in hun werk niet met elkaar praten, al snel persoonlijke informatie gaan delen, zonder bang te hoeven zijn dat ze daar op afgerekend worden”.

Cees merkt op: “Dit herken ik. Ik zeg in mijn werk ook altijd, als ik bijvoorbeeld die vraag over verliefdheid stel, dat ze daar niet op hoeven te antwoorden. Dat er geen sancties verbonden zijn aan het niet antwoorden. In mijn werk wil ik iedereen het gevoel geven dat zij de allerbeste bemiddelaar worden. Het is belangrijk dat je de zwakste schakel nooit laat vallen, dan wordt een ander namelijk de zwakste schakel. Het is de verantwoordelijkheid van de groep dat iedereen ingesloten wordt en blijft”.

Jürg vult aan: “Het is een verschil of je de condities voor jezelf of de organisatie inzet. Als je het op Nijenrode voor elkaar krijgt dat mensen elkaar echt kunnen ontmoeten, dan is dat geweldig. Ik heb laatst gewerkt met de leden van een Raad van Bestuur waarbij zij gedichten hebben gemaakt. Bij het voordragen waren ze zichtbaar geraakt door elkaars gedicht, maar toen ik hen een week later zag was het net alsof het nooit gebeurd was. Ik kom in mijn werk met organisaties zoveel frustraties tegen. Ik vraag me dan van binnen af wat dit met mij doet, wat er resoneert in of bij mij”. Wibe: “Dan zeg je ‘ik ben aangesloten’, dat is wat anders dan werken met een vooropgezet model. Wat er gebeurt met zo’n Raad van Bestuur is, dat het moeilijk is om te blijven en aan te nemen wat er is. Om door te gaan met een open hart en niet teleurgesteld te zijn. Dit blijft een klus”.

Succes

Wibe geeft aan: “Op het moment dat je een rituele plek maakt, word je daardoor ook gevoed. Maar je moet het steeds opnieuw doen, de context maken, je taak nemen. Jullie zijn succesvol in je werk. Welke taak moeten jullie iedere keer weer nemen in je zelf en wat moeten jullie doen om je succes vast te houden?”

Cees: “Mijn taak is dat ik discipline in mijn eigen leven moet nemen. Niet op een harde manier, maar zaken op tijd doen en afronden”. Wibe: “Steiner zei al dat het ritme van de dingen belangrijk is om vitaliteit in je leven vast te houden. Voor mij is twee keer schaatsen per week zo’n ritme. Je roept de ordening van het leven door structuur aan te brengen”.

Sabine: “Voor mij geldt de waarheid benoemen. De pijn benoemen. Ik geniet er van om in mijn werk mijn eigenheid neer te zetten door mensen die bij een verlies betrokken zijn hun eigen verliesverhaal te laten vertellen en dan benoem ik waar het volgens mij om gaat. Wat ik zo mooi aan jou vind, Wibe, is dat je van binnen weet wat het jou gebracht heeft. Daar zit ook je succes, de ander uitnodigen. Jouw boek kun je zien als een gestolde ervaring, maar het is geleefd”.

Jürg vertelt: “In je boek De maskermaker zeg je:

‘ergens schilder je het leven in jouw kleuren’.

Dat heb ik de laatste tijd gedaan. Ik krijg tegenwind en succes en applaus. Iemand zei ooit dat werken een van de meest wijdverbreide vormen van luiheid is en ik zet daarom ook regelmatig in mijn agenda: vandaag geen robotacties!

Als ik mijn succes niet vier dan word ik ziek of maak ik ruzie.

Ik moet mijn succes vieren. Als mensen op me afkomen na een congres of ze hebben mijn rede gelezen dan moet ik aannemen, inademen”. Wibe: “Ja, het is belangrijk om welkom te heten wat er is en wie er is”.

Wibe: “Wat ik jou hoor zeggen, Bas, is dat je het zich laat ontvouwen en dat je geniet van de dans tussen niet doen en wel doen”. Bas: “Mijn taak is om de ziel te laten aarden. De zintuigen zijn de voetjes van de ziel. Het is mijn taak om helemaal aanwezig te zijn. Door mijn studie Theologie ben ik vervreemd geraakt. Ik moet de tocht terug maken naar mijn wortels. Spelen, verhalen vertellen. Dan zijn lichaam, ziel, hart en hoofd weer bij elkaar. Mijn grootste worsteling is om mijn taal dichter te brengen bij wat mensen ervaren. Zoveel taal is ver-wegtaal, waardoor mensen zichzelf en elkaar verliezen. Laatst was ik zo geboeid door de grondlegger van het theater van de straat. Een Braziliaanse man zat op het toneel en vertelde zijn verhaal met te zeggen

“Ik weet wel hoe ik begin, maar niet waar ik naar toe ga of hoe ik eindig”.

De hele zaal zat anderhalf uur geboeid naar hem te luisteren”.

Afronding

De tijd vliegt voorbij. Na twee uur intensief met elkaar te hebben gesproken, vraagt Wibe als afronding: “Wat is voor jullie een belangrijke drijfveer in wat je doet?” Jürg: “Onzekerheid als hulpbron. Ervaren hoe angst en opwindend dichtbij elkaar zijn”. Cees: “Voor mij geldt: nooit hetzelfde en toch altijd”. Sabine: “Woorden zijn niet toereikend”. En Bas sluit af met: “De

schaduw van de kracht is de schaamte voor mij. En die moet ik ook nemen”. Het slotwoord is aan Wibe: “Mooi om te zien hoe jullie het leven en jullie werk met hart en ziel aangaan. Dank jullie wel voor deze mooie en inspirerende avond”.

Met dank aan Elandia Brink en Heleen de Graaf. Foto's Heleen de Graaf □

Oefening

‘Een steen verlegd’

Benodigdheden: deelnemers in subgroepjes, papier, kleurpotloden of –stiften (waaronder tenminste een aantal zwarte), een verzameling stenen

Instructies voor elk groepje:

Stap 1:
Maak een tekening van jullie ideale wereld.

Stap 2:
Schuif een plaats op zodat jullie achter de tekening van een ander groepje terecht komen.

Stap 3:
Kies een steen uit de stapel en leg deze op de tekening van de ander, zodat hij deze wereld verstoort.

Stap 4:
Omtrek de steen met een zwarte stift, haal deze weer weg en maak de ruimte binnen de zwarte contouren op creatieve wijze zwart.

Stap 5:
Ga terug naar jullie oorspronkelijke plaats. Ervaar wat de verstoring door de steen met je doet.

Stap 6:
Herschep op creatieve wijze jullie wereld.

Stap 7:
Wissel uit met welke wereld/tekening je je het meest verbonden voelt en waarom.

De afgelopen jaren heb ik veel familiebedrijfsopstellingen mogen maken

Gré Honingh-Pauw

Het is inmiddels lang geleden

dat ik de Phoenixopleiding volgde. Ik was op zoek naar een goede opleiding die mij tevens inzicht zou geven in mijn verleden. Deze opleiding beloofde veel. Ik had al verschillende boeken gelezen over NLP en deze methode gaf mij de zekerheid dat ik mijn eigen leven zelf vorm kon geven. Dat gaf hoop en ik voelde mij groeien. Ik vond het heerlijk de oefeningen te doen en oefengroepen daarnaast te hebben. Thuis was het druk in het boerenfamiliebedrijf en met vier opgroeiende kinderen. Het samen studeren was gezellig. Ik had er ook een parttimebaan naast en heel veel lieve dieren waar ik gek op was, die ik goed wilde verzorgen. Eigenlijk was ik dag en nacht aan het werk. Maar dat had ik mijn hele leven gedaan, dus daar merkte ik niets van. Eén keer per jaar een weekje op vakantie was eerder vermoeiend voor me, dan dat ik ervan uitrustte. Gewoon doorgaan was het motto, dat voelde vertrouwd. Maar ergens van binnen wist ik dat ik niet verder kwam. Er zat iets van binnen dat mij tegen hield. Met alle positieve gedachten kwam ik een heel eind, maar niet ver genoeg voor mijn gevoel. Van binnen bleef het knagen, daar kon ik niet bij. Begrijpen deed ik het allemaal wel, maar waarom voelde het dan soms nog zo somber van binnen? In het laatste jaar van de driejarige opleiding maakte ik kennis met de familieopstellingen. Dat was een openbaring voor me. Ik had nooit zelf kunnen bedenken dat ik mij als kind had geïdentificeerd met een gestorven zusje. Los van haar voel ik mij als opnieuw geboren. Nu draag ik haar nog steeds bij me. Ze heeft een heel speciaal plekje gekregen. Als ik nu aan haar denk moet ik glimlachen in plaats van huilen. Geluk komt inderdaad van binnenuit.

In de opstelling stelde Wibe ook representanten voor dieren op. Zij waren er altijd in mijn leven. Zij waren

als kind mijn dagboeken, zij wisten alles. Ik begreep hen ook en voelde mij één met hen. Vaak had ik het idee dat dieren een veel duidelijker taal hadden dan wij mensen. Of begreep ik sommige mensen niet goed? Ik hoorde vaak niet wat mensen echt zeiden, maar zag alleen hun lichaamstaal en die was niet altijd congruent met hun woorden. De rode draad in mijn leven was heel kronkelig, maar door de opleiding kon ik er een groene rechte draad naast leggen die het verleden met het heden verbond. Maar de toekomst? Ik had geen idee daarvan. Ik stond voor het eerst bewust op een kruispunt van mijn leven. Welke kant zal ik opgaan? Mijn gevoelens waren geen projectie meer, maar meer intuïtief. En intuïtief ging ik naar mijn dieren, nu niet zozeer voor troost. Ik had zoveel met ze gedeeld en zij met mij, dat het idee opkwam om daarover te gaan schrijven.

Mijn eerste boekje 'Natuurwetten' heb ik in 2005 geschreven en aan alle dieren opgedragen. Zomers wandel ik nu met groepen in ons mooie waterland door de weilanden achter onze boerderij en maak natuuroopstellingen. Opstellingen waarin dieren aan het woord komen. Dit doe ik voor mijn plezier en om dieren een stem te geven. Natuurwetten zijn universele wetten. Tijdens de wandeltochten vertel ik graag over deze natuurwetten die

wij als mens zijn vergeten, maar zo goed kunnen begrijpen, omdat ze ook wezenlijk gelden voor onze menselijke samenleving. Zonder de prachtige Phoenix opleidingen was dit inzicht ondenkbaar geweest. De puzzelstukjes zijn in elkaar gevallen.

Inmiddels heb ik **een tweede boek** geschreven: 'Dynamiek in familiebedrijven'. Het boek gaat ook over mij omdat ik uit een familiebedrijf kom en 'ingetrouwd' ben in een ander familiebedrijf.

Veel mensen, vooral vrouwen uit familiebedrijven, hebben contact met mij gezocht voor een antwoord op hun vragen. De afgelopen jaren heb ik veel familiebedrijfsopstellingen mogen maken om te begrijpen wat er speelde. Er ging een wereld voor mij open: wat ik zelf meemaakte gebeurde ook in andere familiebedrijven...

Een van de lessen die ik geleerd heb is dat de oeroude regels van het familiebedrijf veel sterker zijn dan mijn eigen idealen. Ik moest dat accepteren of weggaan. Het positieve aan mijn eigen proces hierin is dat ik de mensen in een familiebedrijf goed kan begrijpen. Ik ben een goede bemiddelaar geworden die inzicht kan geven. Een goede relatie is de basis in een familiebedrijf. Het bewust vrijmaken van de processen in de samenwerkingsrelaties van bijvoorbeeld man en vrouw of tussen broers en ook als zoonlief de partner van vader wordt, is heel zinvol werk. Een goede relatie is de basis voor een succesvolle onderneming. Phoenix en ook andere opleidingen nadien ben ik veel dank verschuldigd voor het inzicht dat ik met behulp van systeemopstellingen mocht krijgen in de natuurlijke verbanden. □

www.natuurlijketraining.nl

“Als mijn leven een rivier is, dan werden er toen enkele stenen verlegd zodat de richting van de stroom subtiel, maar onherroepelijk gewijzigd werd.” Herman Cools

Titel: HET SCHITTERENDE DUISTER.

SPIRITUALITEIT MET
BEIDE BENEN OP DE GROND.
HERMAN COOLS

Francien Bruggink

“Schrijven is niets meer of minder dan het verzamelen van woorden en er vervolgens mee vechten. Als stenen worden ze in deze worsteling gepolijst tot ze plots een doorkijk bieden op een andere, tot dan toe verborgen wereld. Maar meer nog dan de woorden werd ikzelf geschuurd en geschaafd door het schrijven.”

Herman Cools is een meester in het schetsen van beelden met behulp van taal. Terwijl ik lees neemt hij me mee op reis. Er vormen zich beelden, die zich mengen met andere tot taferelen, schilderijen, die zich ankeren in mijn geest. Herman speelt met perspectieven en gebruikt afwisselende ik-, je-, we-vorm, waardoor ik me inleef en verbind, afstand neem, zoek naar onderscheid en weer samenhang zie. Het schitterend duister is daarom niet een boek dat ik zomaar even lees; het heeft tijd nodig om te landen, ruimte om zich te nestelen, momenten van stilte om terug te bladeren, op zoek naar dat wat is blijven haken, om het opnieuw tot me te nemen en me te laten raken.

Het is naar Hermans eigen woorden: “...een boek over het oerwoud van de ziel. De grote geheimen van leven en dood, liefde, lijden en seksualiteit...” In het eerste deel schrijft hij over de twee grote liefdes in zijn leven: zijn gevoeligheid voor de grote levensvragen en zijn seksuele voorkeur voor mannen, dit mondt uit in een bijzondere tweetaligheid. Het tweede deel ‘Hemels licht en donkere aarde’ is een zoektocht naar een taal om over de ziel te spreken; hij gaat uit van vragen van grote denkers die “de geest van toehoorders opentrekken”. Het derde deel ‘Herinneringen aan oneindigheid’ leidt ons vanuit een prachtige kindherinnering door een proces van incarnatie:

“het terugvinden van een heilige vonk in ons donkere, aarden lichaam”.

Het vierde deel ‘Aardefenomenen’ gaat over wat je tegen komt in de wereld van polariteiten. Het gaat over dat wat in de schaduw verborgen is, veroordeling oproept en dus vaak onbenoembaar blijft.

Herman put uit een schat aan bronnen: gedichten, schilderijen, bijbelse verhalen, teksten van schrijvers, filosofen en verhalen van cliënten die hij verweeft met eigen herinneringen, visioenen en beschouwingen.

Voor mij nieuw en verfrissend is de openhartigheid waarmee hij over homoseksualiteit schrijft, vanuit zijn eigen beleving, vanuit geschiedenis en vanuit maatschappelijke context. Hij omschrijft de verwantschap van zijn vrolijke volk (gay) met de clown. “Buitenbeentjes om wie hartelijk en hatelijk gelachen wordt.” En hoe ze net als de clown de wereld een spiegel voorhouden. Door het doorbreken van de vanzelfsprekendheid, door het stellen van vragen bij normaliteit. Spiegelend en dus schaamteloos verborgen en onbewuste verlangens onthullend.

Voor Herman was, na de worsteling met ziek zijn en de dood, schrijven een manier om terug te gaan in het leven. Voor mij is het lezen van zijn boek een prikkel tot het (her)lezen van een aantal van zijn bronnen. En ik word geïnspireerd tot het verder zoeken naar stenen die ik wil verleggen, naar de invulling van mijn eigen zinvaart. □

Van de redactie: afscheid en welkom

Dit is alweer de achtste uitgave van ‘Vuurvogel’. Aan de inhoud van elke editie wordt door een kleine groep mensen veel tijd, energie en aandacht besteed. Deels bestaat die groep uit mensen die bij Phoenix werken en deels uit ‘vrijwilligers’. De bijeenkomsten die we hebben – zo’n zes à acht keer per jaar – zijn altijd gezellig, creatief, doelgericht, én efficiënt. Over het resultaat krijgen we positieve reacties en opbouwende kritiek. Ook de hoeveelheid bijdragen die we krijgen stemt ons tevreden.

Om verschillende redenen hebben we nu afscheid genomen van een drietal medepioniers: Angélique van den Broek, Mientje Fluyt en Conny ten Klooster waren er vanaf het begin bij en hebben de afgelopen jaren veel bijgedragen aan ‘Vuurvogel’. Wij zijn hen erkentelijk voor hun betrokkenheid en hun inzet gedurende die jaren. We hopen dat ze ‘hun blad’ ook met plezier blijven lezen, nu ze zelf geen directe bijdrage meer leveren.

De redactie is inmiddels weer aangevuld met nieuwe mensen, zoals je kunt zien in het colofon. Welkom Francien en Karin. Als jij belangstelling voor redactiewerk hebt, laat het ons weten! Ook bijdragen zijn welkom, net zoals je opmerkingen en kanttekeningen over ‘Vuurvogel’.

Sander Reinalda

Een steen verlegd...

EEN GREEP UIT BOEKEN GESCHREVEN DOOR OUD-CURSISTEN

Aat van der Harst e.a.
Gevoel en verstand in balans
ISBN 9789065084637

Arnold Lokhorst
Sparkling in het onderwijs
ISBN 9024414881

Bas van den Berg & Aat van der Harst
& Cocky Fortuin
Verhalen verbinden
ISBN 9789065085689

Bas van den Berg & Alle van Steenis
Geloof je het zelf?
ISBN 9789046900369

Casper van Riet
Klik
ISBN 9789013048216

Cees van Leuven
Kind in bemiddeling
ISBN 9789066658226

Eric Schuijt
De wereldfietser
ISBN 9789080340138

Gerdine Smit
Korrels zand (in eigen beheer uitgegeven)
gerdinesmit@wanadoo.nl

Gerdine Smit
Verbinden (in eigen beheer uitgegeven)
gerdinesmit@wanadoo.nl

Gerdine Smit
In alle tijd
ISBN 9789080050792

Henk Galenkamp
Bang voor boos
ISBN 9789065085528

Henk Galenkamp & Aat van der Harst
Ontwikkelen van emotionele intelligentie
ISBN 9789055743957

Ineke Kievit
Effectief tijdbeheer
ISBN 9789052615691

John Tromp
De mythe voorbij
ISBN 9080302813

John Tromp
De kracht van het verschil
ISBN 9080252913

John Tromp
'Ik weet het niet' (in eigen beheer uitgegeven)
john.tromp@planet.nl

Judith Knijn
In de juiste versnelling
ISBN 9789058712042

Marcel van der Pol
De dans van de held
(in eigen beheer uitgegeven)
bestelboek@keridwen.nl

Mieke van Vollenhove
Schoolleiders in de spiegel
ISBN 9789065084682

Mieke van Vollenhove & Henk Galenkamp
Als scholen een gezicht krijgen
ISBN 9789065085061

Norbert Netten
Waarom doe je niet gewoon wat ik zeg!
ISBN 9789077462379

Norbert Netten
Nooit meer zenuwachtig
ISBN 9789020260427

Odetta Meijer
Wel 1000 keer moe
ISBN 9789027495662

Riet Fiddelaers
Meer dan 24 boeken over rouwverwerking
zie www.rietfiddelaers.nl

Rolf Pagano
Het enneagram voor managers
ISBN 9789021583969

Rolf Pagano
Burn-out is een keuze
ISBN 9021544970

Rolf Pagano
Wie is hier de baas?
ISBN 9055941484

Rolf Pagano
Doendenken: de logica van succes
ISBN 9021543303

Wat heeft Phoenix mij opgeleverd?

Bij Phoenix ging ik op zoek naar mijzelf

Wat was daar moeilijk aan?
Ik zat vol met katholieke beelden een vuilnisbelt mijn eerste grote liefde: mijn vader een ex-minnaar mijn tweelingzus mijn moeder die ik niet zag staan en ons niet-geboren kind.

Wat was daar moeilijk aan?
Dat ik in contact de beelden tot mij neem in contact afscheid neem en mijn eigen pad kies.

Wat is er mooi aan?
Dat ik weet heb van mijn ongeboren kind weet heb van balans en weet heb van mijn eigen weg.

Wat is er mooi aan?
Dat ik mijn plek (her)ken mijn man bemin en mijn volwassen kind kan laten gaan.

Als ik over Phoenix vertel voel ik verlangen gaat mijn energie stromen en draag ik warmte uit.

Fien Wolfkamp (student van 2001 – 2004)